FĂT-FRUMOS ŞI ZMEUL

ÎN VIZIUNEA TIMPULUI

FĂT-FRUMOS ŞI ZMEUL ASTĂZI

— Şi zmeul s-a înălţat în văzduh, dar odată se repezi asupra lui Făt-Frumos. Dar el... el..., şopti bunica cu ochii în flăcări, el era atît de frumos şi de puternic! Şi-I luă de mijloc şi-l strînse şi-l omorî. Şi încălecă pe calul lui năzdrăvan şi zdup îşi deschise aripile albe şi se înalţă în văzduh...

— Aiurea, şopti plictisită puştoaica cîrnă, de patru ani, de lîngă bunica.

Bunica clipi din ochii lăcrimoşi şi spuse:

— Ei, chiar că zbura...

— De ce, avea celule solare pe dinţi?

— Ei nu... asta-i bună, se înecă de indignare bunica. După ce că te-am crescut ca pe ochii din cap... şi plînsul o podidi greu şi tremurător. Mă contrazici pe mine, o bătrînă fără ajutor...

— Bine, bine, zbura, acceptă oarecum mirată de ieşirea bătrînei.

Bunica se linişti şi reîncepu cu mai multă ardoare:

— Şi era atît de înalt şi frumos. Şi-n curînd se ivi un al doilea zmeu.

— Bunico, cum erau zmeii?

— Erau hîzi, cu solzi, cu coadă, cu cîte trei capete.

— Îhî, aprobă gînditoare, ca nişte reptile preistorice. Apropo, cam în ce perioadă au trăit?

Bunica rămase împietrită. Bîigui:

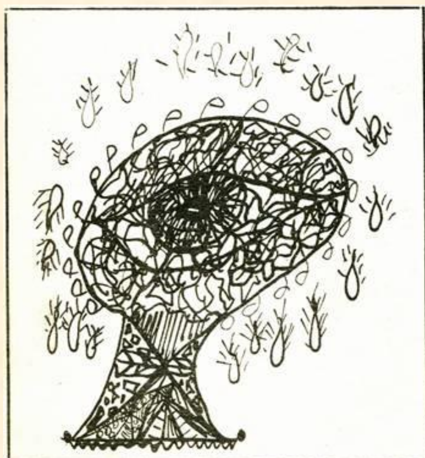
— Cînd au trăit zmeii?

— Da.

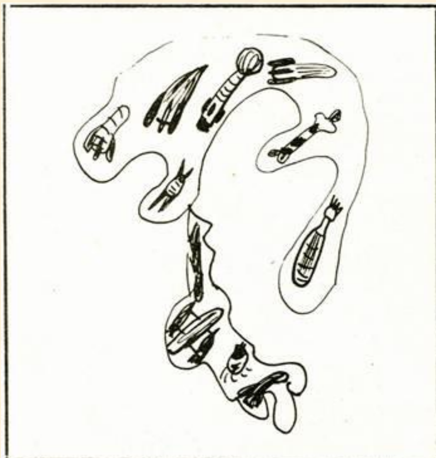
— Păi, nu ştiu...

— Bunico, ţi-am spus că eşti superficială. Nici măcar nu ştii cînd au trăit, ca să nu mai vorbim de rude, asemănări cu omul, adaptare, capacitate intelectuală, frecvenţa cîmpului biologic.

— Ei, nu m-am gîndit. Crezi că Făt-Frumos a făcut-o?

— Hă, bineînţeles, cum crezi că putea deosebi butoiul cu apă vie, de cel cu apă moartă? Ştiind tot. Dar ce crezi matale, bunico, că el era, te pomeneşti, mare pugilist şi luptător? Aiurea! Era deştept. Probabil era un savant care-şi încerca armele de apărare cele mai noi pe crocodilii ăştia preistorici.

— S-ar putea...

— Sigur. Şi mai departe?

— L-a omorît şi pe ăsta. Şi curînd veni tatăl zmeilor: „Tu mi-ai ucis fiii?”

— Stai, bunico! Vorbea?

— Păi, sigur.

— Atunci era o specie de extraterestru. Şi Făt-Frumos tot extraterestru a fost, sigur. Păi, cum altfel, la noi niciodată brontozaurii n-au vorbit. Atunci cum a ajuns povestirea pe Terra? Cred că ne-au vizitat extratereştrii ăştia cînd eram primitivi. Ştii că a fost o emisiune la televiziune, de curînd.

— Ei, nu, nu, Făt-Frumos nu era extraterestru. Sigur.

— Păcat, oftai nemulţumită. Aşa s-ar fi putut explica şi calul zburător şi... Mai departe?

— Şi nu izbutea să-l răpună. Şi veni o porumbiţă şi-l stropi cu apă vie. Şi Făt-Frumos zice: „Mulţumesc” şi porumbiţa: „Cu plăcere”.

— Măi, ce politicoşi...

— Păi, da.

FĂT-FRUMOS ŞI ZMEUL MÎINE

— Buni Q30! Buni Q30! se zbătu în feşe sugacea.

— Ce e? Vrei desene animate?

— Nu.

— Vrei lapte?

— Pastilele alea greţoase? Nu!

— Dar ce vrei?

— Făt-Frumos...

— Ce e aia?

— O poveste.

Buni Q30 se retrase în casa cu programe. Se auziră nişte ciocăneli, bubuituri şi, în sfirşit, apăru victorioasă:

— Mi-au înţepenit încheieturile.

— Buni Q30, vreau povestea cu Făt-Frumos!

— Doamne Qr Π, cine i-o fi băgat în cap bazaconia asta?

— Colegul meu de la creşă. Ştie povestea din prima zi de la naştere. Iar eu am o lună şi încă n-o ştiu...

— Bine, bine. Dar ţi-o spun scurt! Din supernava fotonică...

— Rablele alea de acum 15 ani...

— ... Făt-Frumos se abătu asupra xenubienilor[1].

— Aha! se zvîrcoli fericită sugara.

— Dar aceştia foloseau laserul tip Y3...

— Care perturbează activitatea radarelor...

— Şi supernava fotonică sări pe-o rînă într-o tufă cu flori...

— Ce e aia?

— Vreo armă mai nouă...

— Aha!

— Şi ieşi Făt-Frumos îmbrăcat într-un costum de raze...

— Mamă, ce primitiv!

— Veni asupra xenubianului şef, pentru că ceilalţi fugiseră. Acesta avea însă un scut de titan şi diamant cu care se opuse laserului MQ3.

Se zbătu mult şi bine. Pînă cînd văzînd că niciunul nu pierde lupta şi pe lîngă ei trec atîtea războaie, atîtea evenimente şi ei... nimic... hotărîră să dea timpul înapoi şi să reînceapă lupta.

Aduse o păsărică două butoaie (Dumnezeu Q2 ştie cum le-a cărat), unul plin cu suc de morcovi cu miere şi celălalt cu acid sulfuric. Zis şi făcut. Amîndoi îşi scoaseră analizatorul de depostare şi amîndouă indicară butoiul din stînga. Făt-Frumos însă, prudent şi deştept, se duse şi-l bău pe cel din dreapta, iar xenubianul, pe cel din stînga, unde de fapt se afla acidul sulfuric. Iar Făt-Frumos, înzecindu-şi puterile, luă cu o mînă nava superfotonică din tufa de trandafiri...

— Armele acelea...

— ... şi luă cenuşa xenubianului şi-o împrăştie în cosmos, ca nici să nu se mai ştie de el.

Şi-am încălecat pe un laser cu şa, şi-am încheiat povestea aşa...

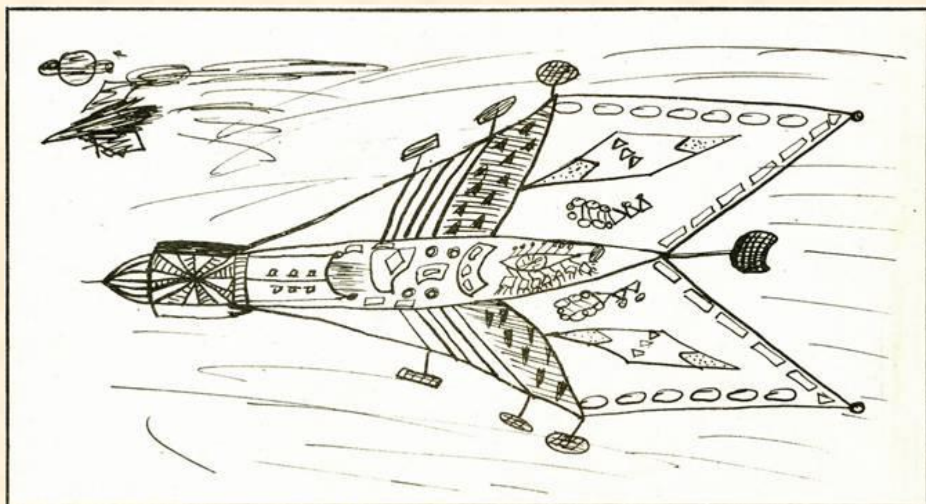
FĂT-FRUMOS ŞI ZMEUL POIMÎINE

---

[1] xenubieni = specie de vieţuitoare din Lebăda, cu care pămîntenii se aflau în conflict, ei reprezentînd, din această cauză, forţele răului.

Pe ecranul computerului din cameră apăru: Făt-Frumos îl învinge pe Zmeurosul Zmeu în 16 formule.

ALMIRA NEGOIŢESCU
clasa VIII-a, Cenaclul „Sapiens”
Casa de cultură a pionierilor şi şoimilor patriei - Bucureşti

Desene de ANA MARIA POPESCU, clasa VIII-a, Şc. generală 204 Bucureşti